

המאחרים - 1

יום אחד, בסוף קיץ 2006, החליטה ליאורה כרם לעשות מעשה.

ההחלטה היתה קלה. אבל המעשה, שהיה זר לה מאוד, הצריך מידה מסוימת של תכנון. נכון, היא לא התאמצה במיוחד. במקום לדייק בחישובים של תזמון, מהירות וחשאינות, העדיפה לסמוך על המזל. ובכל זאת, התוכנית שרקמה היתה בסופו של דבר מפתיעה בתחכומה כשם שהיתה מכוערת בברוטליות שלה.

אם זיהתה דילמה מוסרית כלשהי, בחרה להתעלם ממנה, שהרי בלאו הכי – כך טענה – כל דיון בענייני מוסר נגוע בצדקנות ומלווה בדעות קדומות, ולכן אולי כדאי לוותר עליו מראש.

האפשרות שיפקקו בכושר השיפוט שלה, או גרוע מכך, ששפיותה תועמד בספק, כלל לא הטרידה אותה. לא רק משום שבעיניה היה המעשה שלה הגיוני וטבעי לחלוטין, אלא בעיקר משום שתדמיתה, או הדרך שבה יוצג המעשה לציבור, פשוט לא נראו בעיניה שייכים לעניין. ואם בכל זאת עלתה על דעתה האפשרות שתדבק בה תווית של משוגעת – המחשבה הזאת בוודאי שעשעה אותה מאוד. כמו הזדמנות ללבוש תחפושת ססגונית.

שפיות היא אולי עניין גמיש שניתן למיקוח, ואם רוצים, גם מוסר יכול להיחשב סוגיה תאורטית בלבד. אבל מה בנוגע לחוק, כן, החוק, שהוא נוקשה וחד כמו להב פלדה...?

נראה שהחוק הדאיג אותה עוד פחות מכל דבר אחר, ולכן השלכותיו האפשריות של המעשה על חייה לא נגעו לה כהוא זה. גם אם הביאה בחשבון שתיתפס ותיענש, אובדן החופש לא הרתיע אותה. היא קיבלה בשלוות נפש גמורה את הסיכוי הסביר שתיאלץ לספור את הימים של שארית זקנתה תחת עיניהם הפקוחות של שומרים, סוהרים ומפקחים למיניהם.

וכמובן, היא לא הקדישה אפילו שבריר של שנייה להרהור בצליבה התקשורתית שמחכה לה מול קהל צמא בידור.

בקיצור, מרגע שהחליטה לא היה דבר בעולם שיוכל למנוע ממנה לעשות את המעשה הזה. את המעשה הכל כך בלתי מתקבל על הדעת.

המאחרים – 2

שלושים ותשע שנים קודם, בבוקר יום שבת אחד בבית החולים הדסה, פרץ בעלה בבכי בלתי נשלט שנמשך דקות אחדות. זאת היתה הפעם הראשונה שליאורה ראתה אותו בוכה, ואף על פי שהתעוררותו הפתאומית גרמה לה להתרגשות חגיגית, היא נרתעה ממנו והתרחקה מהמיטה. אחד עשר שבועות היה שקוע בתרדמת, ועכשיו המילים הראשונות שאמרה לו היו: "למה אתה בוכה ככה, מיקי?" והוא ענה לה: "תראי כמה הדבר הזה מכוער."

על הארונות לידו ניצב קנקן ישן ובתוכו צרור פרחים שעליהם התחילו לקמול.

סדר הדברים היה כך, פחות או יותר:

בדרך משכונת המוגרבים לשער שכם, בעודו עסוק בכיבוש ירושלים, נפגע בעלה מכדור בראשו. זה קרה ביום רביעי אחד בתחילת יוני. בהתחלה חשבו שמת, אבל כעבור זמן-מה, אולי זמן קריטי, מישהו הבחין שאצבעותיו זזות. הוא הובהל להדסה, ובצהריים, בחדר הניתוח, נשלף ממוחו קליע בקוטר שבעה נקודה שישים ושניים מילימטר, שנורה – כך אמר אחד מהקצינים שבאו לבקר את פְּקודם במחלקה הנירולוגית – מרובה צלפים. הקליע חדר לראשו של בעלה בצד שמאל, ונעצר בדרכו אל מרכז המצח.

היה ברור לליאורה כי עליה לשמור את הקליע למזכרת. לא היה לה ספק שכך היה רוצה בעלה. היא ניסתה להבריק אותו בקצות אצבעותיה, אבל זוהר המתכת רק הלך והתעמעם. כאילו מחשבותיו של מיקי, שלתוכן פרץ באלימות, הכתימו אותו בצבעיהן. בימים הראשונים, כשעדיין התנחמה במעמדה כאשת גיבור מלחמה, התעקשה להציג את

החפץ בפני כל מי שנכנס אל החדר, ואחרי שסחטה מספיק קריאות תימהון מפי חברים לנשק וחברים סתם, טמנה את הקליע בארנקה. בלאו הכי כבר מיצה את הפוטנציאל שלו באטרקציה יוצאת דופן, ועכשיו התחילו למלא את מקומו פריטי שלל קטנים שהביאו הלוחמים שהשתחררו ממילואים או מזכרות משעשעות שקנו בערי הגדה.

[ניתן לרכוש את הספר - כאן - באתר ההוצאה לאור](#)

[חזרה לאתר](#)

אגור שיף, © 2013 כל הזכויות שמורות